

Lány a parton

Ez az egyetlen kép, amit rólad készítettem. Nem tudtam, hogy egyszer, csak ez marad nekem belőled.

Emlékszem, azt mondtad, ismersz egy lányt az egyetemen, aki se nem szép, se nem csúnya, csak nagyon átlagos. Bedobtam egy követ a Dunába. Amikor már nem fodrozódott a víztükör, te dobtál egy másikat.

Ha volt időnk beszélgetni, mindig itt találkoztunk, a Duna-parton. Szeretted a víz hangját, erejét, a parti köveket és az öreg fákat. A csendet és a magányt is.

Legközelebb azt mondtad, a lány az egyetemen, reménytelenül szerelmes.

Szerinted összeillenek a fiúval, de az nem foglalkozik a lánnyal. Hallgattalak és néztem, ahogy a sekély víz a cipőd orrát mossa. Te felém fordultál, kitártad a karod és mint egy bűgőcsiga, elkezdte pörögni. Az apró kavicsok lágyan kopogtak a talpad alatt, a hajad úszott az est homályos fényében. Ekkor készítettem a képet rólad.

Boldognak láttalak. Nekem akkor, ez volt a boldogság, veled, itt a Duna-parton.

Évekkel később találkoztunk újra, meséltél megint a lányról, akit ismersz. Azt mondtad, dolgozik, férjhez ment, de nem lehet gyerekük. A lány miatt.

Némán ültünk egymás mellett, néztük a vizet és köveket dobáltunk bele.

Mikor ismét találkoztunk, azt mondtad, veled minden rendben, te jól vagy, de a lány anyja meghalt, rákban. Egész közel mentél közben a vízhez, a cipőd orra beleért a hideg Dunába, de téged nem zavart, csak néztél magad elé, mintha a túlparton látnál valakit.

Később azt mondtad, a lányt elhagyta a férje, egy fiatalabbért és van két közös gyerekük. Együtt sajnáltuk a lányt, annyit meséltél róla, hogy azt hittem, én is ismerem.

Ezután nem találkoztunk, azt mondtad, nem érsz rá és jó most neked egyedül.

Egy hete olvastam a halálhíredet az újságban. Azt írták tragikus hirtelenséggel távoztál, nics fotó, nincsenek búcsúzó szerettek, csak a neved és egy idézet a fekete keretben. A kiadótól tudtam meg a klinika nevét, aki a gyászjelentést feladta.

Az orvos azt mondja, öngyilkos lettél, elnyelt a Duna. Azt is mondja még, hogy majdnem húsz éve kezeltek skizofréniával, de ezt már alig értem, zúg a fejem, szédülök.

Fogom a képet, amin pörögsz az esti fényben és rohanok le a partra, hogy újra ott legyél velem, hogy együtt nézzük a vizet. De ez már nem olyan. Megsimogatom a kedvenc fát és rátűzöm a képedet a kérges törzsre. Annyi minden jár a fejemben, de csak a két évszámot tudom a kép mellé írni: 1962-2007.